

NIT DE SANTA LLÚCIA 2007

FESTA DE LES LLETRES CATALANES

Reus, 14 de desembre de 2007

Molt bona nit. Digníssimes autoritats, senyores i senyors, com a president del Parlament, i també com a reusenc, he de confessar que em complau especialment compartir amb tots vostès aquesta edició de la Nit de Santa Llúcia.

Recordo amb un punt de nostàlgia aquell sopar de Santa Llúcia de l'any 79, al Teatre Bartrina. Vivíem moments de transició, eren políticament molt diferents, o potser en alguns aspectes no tan diferents, però en qualsevol cas el trasllat en el temps té el valor especial dels records.

Catalunya té una gran capital, Barcelona, però també té un territori ple de força que vol i que ha de tenir un paper fonamental en la Catalunya del segle XXI.

Reus, que va ser referent internacional en el món del comerç en altres segles - encara ara prediquem amb orgull allò del "Reus, París i Londres" -, és actualment un referent de la vitalitat de la cultura catalana, és un creixent motor cultural de la nostra nació.

I el fet d'acollir avui aquesta Festa de les Lletres Catalanes només tres setmanes després d'haver acollit també el lliurament dels Premis Nacionals de Cultura ve a ser un reconeixement, una constatació, d'aquesta realitat. Parlava precisament en els Premis Nacionals de Cultura de tres reusencs il·lustres, referents de la cultura catalana, artistes universals. Els parlava de Fortuny, de Gaudí i de Gabriel Ferrater. I avui, aquesta nit, que Gabriel Ferrater sigui el fil conductor d'aquesta vetllada té un significat especial. Per a mi, ja em perdonaran aquesta confessió més personal, Ferrater segurament és un dels millors poetes de què hem gaudit: "Sense enyor / se'ns va morint la llum, que era color / de mel, i ara és color d'olor de poma. / Que lent el món, que lent el món, que lenta / la pena per les hores que se'n van / de pressa. Digues, te'n recordaràs / d'aquesta cambra?" Quina autèntica meravella.

Parlàvem, doncs, de realitat, i la realitat també ens diu que en aquest món globalitzat en què les distàncies s'esvaeixen la nostra cultura té l'oportunitat, i podríem dir que té també la necessitat, de projectar-se a l'exterior. En aquest sentit, la literatura catalana ha tingut el 2007 un nom clau: Frankfurt. Ja s'ha dit, però l'èxit és tan important que cal remarcar-lo; un moment de projecció a Europa, per donar-se a conèixer, un moment per demostrar la nostra qualitat, per sentir-nos orgullosos de la nostra literatura, massa desconeguda portes enfora i no sempre prou valorada portes endins. Europa ens ha redescobert, ens ha vist culturalment, ha pogut comprovar la força i la qualitat de les lletres catalanes.

Paradoxalment, ara que metafòricament Europa ens veu, el que no es permet de manera real és veure TV3 a les comarques del sud del País Valencià. Una televisió pública que és vehicle de comunicació, d'informació i de cultura, en plena era de la globalització, d'eliminació de les fronteres comunicatives, es troba una absurda barrera administrativa que amenaça de deixar sense cobertura tot el territori del País Valencià. Els fets afecten la projecció de la nostra cultura i són prou greus com perquè en faci esment en aquesta nit de premis, en aquesta nit de cultura. No podem fer com si no passés res.

Ara bé, tampoc no podem dedicar-nos ara a repartir-nos culpes entre nosaltres, a dividir-nos i afeblir-nos, els qui compartim un objectiu comú i els qui treballem per solucionar el repte que tenim sobre la taula. Sincerament, algunes de les crítiques que s'han fet aquests dies no han estat justes entre els qui som al mateix cantó de la mateixa taula. Cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats, i tant!, però ara no és moment d'abocar frustracions en una confrontació interna. És moment d'articular respostes des de la unitat, sense renunciar a la feina feta, a la molta feina feta, a la difícil feina feta, ni a les vies sobre les quals es treballa; sense renunciar a un rigor i una assumció de la realitat que abans no sempre havia estat present; sense renunciar tampoc a cercar i obrir noves vies si són possibles, i sobretot sense defallir, sense que ens venci el desànim. El que vull dir és que si treballem en positiu, si treballem plegats, si assumim tots la nostra responsabilitat, farem molta més feina que no pas si llancem pedres sobre la nostra pròpia teulada.

Per a aquest repte comptem amb persones de gran capacitat, a les institucions i a la societat civil. De fet, el nostre país es distingeix per comptar amb entitats com Òmnium Cultural, que avui, per sobre d'aquestes qüestions, mereix un gran elogi, un gran elogi per l'organització d'aquestes nits de Santa Llúcia. No els descobriré ara la importància d'Òmnium per al nostre país, però sí que vull expressar solemnement, com a president del Parlament, el més gran agraïment i reconeixement a la seva tasca.

I no voldria acabar sense fer un sentit recordatori per al recentment desaparegut Sebastià Sorribas, premiat justament en la Nit de Santa Llúcia de 1965 per *El zoo d'en Pitus*, un llibre amb què centenars de milers d'infants vam començar a apreciar els llibres, vam començar a estimar les lletres catalanes.

Amb el record d'un premiat que ha deixat petjada en la nostra literatura, en la nostra gent, vull felicitar els avui premiats, present i futur de les lletres catalanes, que en aquesta Nit de Santa Llúcia reben un merescut reconeixement.

Moltes gràcies i molt bona nit.